

ZENDINGSBERICHTEN VOOR KINDEREN

Vierde kwartaal 2024

Noord-Amerikaanse Divisie

A young girl with dark hair in two pigtails is smiling broadly. She is wearing a plaid shirt and a black choker. The background is a vibrant watercolor wash in shades of green, blue, yellow, and orange. Two small registration marks are visible on the left and right sides of the image.

Tikkertje,
Klimmen
en God

Een buitengewone tuin

Arizona, 5 oktober

Kaston

Weet jij wat ‘buitengewoon’ betekent? Als iets buitengewoon is, betekent dat meestal iets heel ongebruikelijks. Dus buitengewoon is iets heel bijzonders. Er is een stad met de naam Page in de staat Arizona, Verenigde Staten van Amerika. In die stad is een buitengewone tuin.

Sommige mensen denken misschien dat een tuin niet buitengewoon kan zijn. Maar voor de mensen in de stad is dat wel zo. Je moet weten dat de stad in een droge, hete woestijn ligt. Groente en fruit groeien niet makkelijk in zo'n omgeving.

Mensen die verse groenten en fruit wilden eten reisden naar verre plaatsen, die minder droog en heet zijn. Ze kochten daar groenten en fruit en namen die mee terug naar hun eigen stad. Sommige mensen plantten ze in de grond om zelf groenten en fruit te verbouwen. Maar de planten groeiden niet, ze verschrompelden en gingen dood in de hete zon.

Toen kwamen predikant James en zijn vrouw Nancy naar de stad. Predikant James en mevrouw Nancy maakten een grote tuin bij de adventkerk in de stad. Iedereen dacht dat de rode tomatenplanten zouden verschrompelen en doodgaan. Dat dachten ze ook van de groene courgettes en gele pompoenen. Ze dachten dat de appel-, perzik- en granaatappelbomen dood zouden gaan.

Maar de bomen en planten verschrompelden niet en ze gingen ook niet dood. In plaats daarvan begonnen ze geweldig goed te groeien. De mensen zeiden dat dit een heel ongebruikelijke tuin was. Ze vonden dit een heel bijzondere tuin, een buitengewone tuin.

In dezelfde stad woonde de driejarige Kaston met zijn moeder. Kaston had het grootste deel van zijn leven bij opa en oma gewoond, maar nu had zijn moeder hem mee naar huis genomen. Kaston en zijn moeder kenden elkaar nog niet zo goed. Ze wilden wel graag elkaars vrienden zijn, maar wisten niet goed hoe. Toen hoorde moeder over de buitengewone tuin bij de adventkerk. Ze hoorde dat kinderen er naar toe gingen voor een leuk programma. Ze zei tegen Kaston dat ze ook gingen. ‘Ik denk dat we ook andere kinderen zullen ontmoeten,’ zei mama. ‘En ik denk dat we iets over planten zullen leren.’ Kaston schreeuwde het uit van blijdschap. ‘Jaaa!’ riep hij uit.

Kaston en zijn moeder kwamen op een dinsdag bij de buitengewone tuin van de adventkerk. Er kwamen nog acht kinderen om mevrouw Nancy over de tuin te horen vertellen. Ze liet een prachtige, gele zonnebloem zien die in de tuin groeide. Ze toonde de lange wortels in de grond en de zaden in de bloem. Kaston vond het geweldig om over de zonnebloemen te horen. En natuurlijk proefde hij ook graag van al het lekkere eten. Wat leuk om dit met mama te doen. Ze was best een goede vriend.

Na die dag ging Kaston iedere week naar de tuin. De ene keer leerde hij iets over het fruit dat in de tuin groeide en mocht ervan proeven. Een andere keer leerde hij over de schapen en kippen die in een afgesloten deel van de tuin leefden en mocht hij hen aaien. Hij leerde over de geweldige God die planten, dieren en kinderen geschapen heeft en die ze helpt om goed te groeien.

Toen Kaston en zijn moeder naar de buitengewone tuin kwamen, gebeurde er iets buitengewoons. Ze werden goede vrienden, nee, ze werden beste vrienden. Er gebeurde dus iets heel bijzonders in de tuin. Er groeiden niet alleen groente en fruit in een droge, hete woestijn, maar de tuin hielp ook om een kleine jongen en zijn moeder buitengewone vrienden te laten worden.

Een deel van de collecte op een dertiende sabbat in 2011 is gebruikt om de adventkerk met de buitengewone tuin te openen, in Page, Arizona. Dank je dat jij dit kwartaal ook wilt meehelpen met jouw collectegeld. Op die manier kunnen nog meer mensen horen over onze buitengewone vriend, Jezus.

Bang voor spoken

Arizona, 12 oktober

Sarah

De elfjarige Sarah hoorde bij de Navajo stam. Ze was bang voor spoken. Maar dat vertelde ze niet aan lerares Nancy toen ze naar de adventschool in Page, Arizona ging om te leren. Niemand wist van haar angst, behalve Tatum. Tatum was haar zusje van negen en die begreep haar. Tatum was ook bang voor spoken.

Op een dag bekende Sarah aan juf Nancy dat er 's nachts vreemde dingen gebeurden in haar slaapkamer. Ze zei niet wat er precies gebeurde, maar juf Nancy zag wel dat ze erg bang was. 'Als die enge dingen in je huis gebeuren, moet je tot Jezus bidden,' zei juf Nancy. 'Jezus beschermt je tegen die dingen.' Ze vroeg Sarah om naar de bibliotheek te komen om te praten. De bibliotheek was op de tweede verdieping, in een klein kamertje van de kerk. Sarah ging op de vloer zitten en juf Nancy zat op een stoel, vlakbij de boekenplanken.

'Spoken zijn niets meer dan boze geesten die mensen bang willen maken,' zei de juf. 'Maar Jezus is sterker dan boze geesten en Hij zal je beschermen.' Sarah luisterde aandachtig. 'Je hoeft niet bang te zijn,' zei juf Nancy. 'Je kunt tot Jezus bidden en dan hoef je niet meer bang te zijn voor de geesten die je kamer binnenkomen.' Toen leerde ze Sarah hoe ze Jezus om hulp kon vragen. 'Zeg tegen Jezus wat je nodig hebt,' zei de juf. 'Je kan gewoon zeggen: "Help me, Jezus." Dan zal de boze geest uit je huis verdwijnen.'

Sarah zei niets. Maar toen ze thuis kwam vertelde ze haar zusje Tatum wat juf Nancy haar had gezegd. 'Ze zei dat we niet bang hoeven zijn,' zei Sarah. 'Als we iets zien moeten we gewoon tot Jezus bidden.' Tatum sliep in een andere kamer en ook bij haar gebeurden 's nachts vreemde dingen. Sarah leerde Tatum hoe ze moest bidden.

Een paar nachten later gebeurde er weer iets vreemds in de kamer van Sarah. Ze was bang, trok de deken over haar hoofd en begon te huilen. Tatum hoorde haar huilen en kwam naar haar kamer. Ze kroop bij Sarah onder de deken. Op dat moment herinnerde Sarah zich wat juf Nancy had gezegd over bidden tot Jezus. Ze besloot te bidden. 'Jezus, help me,' zei Sarah. Meteen voelde ze zich veel beter. Het werd weer rustig in de kamer en ze viel in slaap.

Tatum bleef lekker bij Sarah in bed liggen die nacht. Het was fijn om haar zus zo dichtbij te hebben. Maar het was nog mooier om te weten dat Jezus er ook was. Vanaf die nacht wist Sarah dat ze niet langer bang voor spoken hoefde te zijn. Ze kon bidden en Jezus zou haar beschermen. Hij had haar die ene nacht beschermd en zou dat een volgende keer ook weer doen. Ze hoefde het alleen maar te vragen.

Een deel van de dertiende sabbat collecte in 2011 is gebruikt om de adventkerk te openen waar Sarah leerde over gebed. Die kerk staat in Page, Arizona. Dank je voor jouw collecte op de dertiende sabbat van dit kwartaal. Het zal helpen om nog meer mensen over Jezus te vertellen.

‘Ohhh-Ohhhh!’

Arizona, 19 oktober

Opgewonden geklets vulde de schoolbus terwijl die naar beneden zoefde op een tweebaansweg in Arizona. Zeven oorspronkelijke Amerikaanse jongens praatten enthousiast over de leuke dag die ze al skiënd hadden doorgebracht op de Witte Bergen. Ze waren blij, moe en ontspannen terwijl ze terugreden naar de Holbrook Seventh-day Adventist Indian School, waar ze woonden.

De zon ging onder in het oosten en lange schaduwen kwamen tevoorschijn op de aarde van de woestijn. Plotseling rende er een kleine, bruine vos over de weg. Alle zeven jongens haptten tegelijk naar adem. ‘Ohhh-ohhh!’

De buschauffeur, juf Allison, had het niet in de gaten. ‘O, kijk,’ zei ze blij, ‘daar is een vos.’ Vossen hoorden bij haar favoriete dieren en deze was prachtig. Ze vond het geweldig. Maar de jongens waren in paniek. Hun gezichten werden bleek en ernstig. Ze stopten met praten. Juf Allison merkte dat het stil werd in de bus. Ze was verbaasd dat de jongens niet opgewonden waren over het zien van de vos. Hielden niet alle jongens van vossen? ‘Wat is er aan de hand,’ zei ze?

De jongens keken elkaar aan. Toen zei één van hen: ‘Nou, in onze cultuur is het een slecht voorteken.’ ‘Wat voor voorteken?’ vroeg juf Allison. Ze behoorde niet tot de oorspronkelijke Amerikanen en ze wist niet wat de jongen bedoelde. ‘Daar kunnen we niet over praten,’ zei hij. ‘Oké, leer het me maar dan,’ zei ze. De jongens keken elkaar weer aan. Toen legde de jongen uit dat oorspronkelijke Amerikanen het zien als iets dat ongeluk brengt als een kleine vos je pad kruist bij zonsondergang. ‘Het betekent dat er iets naars gaat gebeuren met iemand in de familie,’ zei hij.

Juf Allison was verbijsterd. ‘Wat,’ zei ze? ‘Nou,’ zei de jongen, ‘waarschijnlijk wordt er nu iemand in onze familie ziek en gaat die dood, of iemand sterft bij een auto ongeluk. Je weet nooit precies wat er gaat gebeuren, maar komende maand zal er iemand sterven.’ Juf Allison parkeerde de bus langs de kant van de weg. Ze bedankte de jongens dat ze zo moedig waren geweest hun angsten met haar te delen. Ze bedankte hen ook dat ze haar iets hadden verteld over de cultuur van de oorspronkelijke Amerikanen. Ze zei dat ze ook iets wilde vertellen. ‘Dit is wat de vos voor mij betekende,’ zei ze. ‘Die vos is een prachtig schepsel van God waar we van mogen genieten. Het beestje heeft niet de macht om onze families kwaad te doen, alleen maar omdat het de straat overstak.’

Ze vertelde de jongens dat ze niet bang hoefden zijn als ze bij God waren. ‘Daarom ga ik nu bidden voor de vos en voor ons,’ zei ze. Ze boog haar hoofd en bad: ‘Lieve God, geef de vos alstublieft een veilige reis. Geef ook ons een veilige reis. Zorg ervoor dat de families van de jongens veilig zijn en help deze jongens U te leren kennen.’

De jongens waren verbaasd dat hun lerares de tijd nam om met hen te bidden. Sommigen waren niet blij met het gebed. Maar dat vond juf Allison niet erg. De jongens hoefden het gebed niet fijn te vinden. Ze hadden een fijne dag gehad met elkaar tijdens het skiën en nu hoopte ze dat de jongens de kracht van God leerden kennen. De rest van de rit terug naar school waren de jongens stil. Niemand wilde praten. Juf Allison zette maar wat christelijke muziek op.

Er ging een maand voorbij. Een jongen die in de bus zat kwam naar juf Allison toe. Hij zei dat hij en de andere jongens zich realiseerden dat er een maand voorbij was sinds ze de vos hadden gezien en niemand in hun families was gestorven. ‘Weet u, we hebben erover gepraat en realiseerden ons dat niemand is overleden nadat u voor ons gebeden heeft,’ zei hij. Juf Allison was heel blij. God had niet alleen haar gebed verhoord, maar nu begonnen de jongens God ook te vertrouwen.

Bid voor de kinderen op de Holbrook Seventh-day Adventist Indian School en vraag of zij God als hun speciale vriend leren kennen. De opbrengsten van de dertiende sabbat zijn al vaak voor de school

tot steun geweest. De twee meest recente collectes, uit 2018 en 2021, worden gebruikt voor de bouw van een nieuw centrum voor de leerlingen op de schoolcampus. Dank je voor jouw collectegeld in dit kwartaal.

God houdt van Siberische Joepiken

Alaska, 26 oktober

Harriette

Overgrootmoeder Harriette heeft haar hele leven op St. Lawrence Island gewoond. Ze is inmiddels al 92 jaar. Kan jij St. Lawrence Island vinden op de kaart? Het is helemaal omhoog, vlakbij de Noordpool. Het is een eiland in de Beringzee, precies tussen de Amerikaanse staat Alaska en Rusland. Op een heldere dag kun je vanaf de westkust Rusland zien liggen.

Overgrootmoeder Harriette woont in Savoonga, de grootste stad van het eiland. Er wonen ongeveer 830 mensen in de stad en zij is daar één van. Bijna iedereen in Savoonga is een Siberische Joepik, en zij ook.

Overgrootmoeder Harriette woont in een huis met haar dochters, kleindochters en achterkleindochters. Als je naar haar huis gaat op een zomerse middag, zul je ontdekken dat zij de enige is die wakker is. Waarschijnlijk vind je overgrootmoeder Harriette op een stoel aan de keukentafel terwijl ze nipt van een glas water. Ze houdt van water. Haar dochters, kleindochters en achterkleindochters liggen op dat moment waarschijnlijk te slapen op matrassen in de woonkamer. Tijdens de zomer gaat de zon in Alaska pas om half drie in de nacht onder. Daarom vinden veel mensen het moeilijk om 's nachts te slapen. Veel mensen gaan dan ook heel laat naar bed en staan ook heel laat op. De dochters, kleindochters en achterkleindochters van overgrootmoeder Harriette doen dat ook.

Maar oma Harriette is er wel aan gewend dat de zon laat ondergaat. Zij gaat graag vroeg naar bed en staat ook vroeg op. Ze houdt er ook van om hazenslaapjes te doen. Het maakt haar niets uit dat de andere gezinsleden door het huis lopen terwijl zij slaapt. Het gezin vindt het ook niet erg dat oma door het huis loopt terwijl zij slapen. Er kan zelfs bezoek komen midden op de dag en niemand wordt er wakker van.

Toen oma Harriette een klein meisje was, hoorde ze van haar ouders over God. Er was in die tijd maar één kerk in de stad en daar ging ze iedere zondag naartoe. Ze vond het fijn om naar de kerk te gaan. Ze hield ervan om God te aanbidden omdat ze wist dat God voor het Siberische Joepikvolk zorgde. Naarmate oma Harriette ouder werd, werd de kerk ook ouder. Het gebouw begon uit elkaar te vallen. Er liep water langs de muren als de sneeuw smolt en uiteindelijk moest de kerk gesloten worden.

In de tussentijd werd er een adventkerk geopend in de stad. Voordat haar kerk werd gesloten ging oma Harriette een paar keer naar de adventkerk. De mensen in de adventkerk heetten haar hartelijk welkom en ze besloot dat ze zou blijven gaan als haar kerk dicht was. Ze hield ervan om naar de kerk te gaan – nu op sabbat in plaats van zondag. Ze aanbad nog steeds graag God omdat ze wist dat Hij voor het Siberische Joepikvolk zorgde.

Maar de predikant van de adventkerk vertrok en de kerk werd gesloten. Nu was er geen kerk meer in Savoonga waar oma Harriette naartoe kon gaan om God te aanbidden. Ze miste de kerk. Maar ze geloofde dat op een dag de kerk weer geopend zou worden omdat ze wist dat God voor het Siberische Joepikvolk zorgt.

Er gingen een paar jaren voorbij. Toen verhuisde een adventistisch echtpaar naar Savoonga. Zij openden de kerk weer. De man en vrouw waren gepensioneerde ziekenverzorgers en kwamen van heel ver weg, Noord-Carolina. Zij kwamen als vrijwilligers in Savoonga wonen om er voor te zorgen dat de kerk iedere sabbat open was. Oma Harriette was superblij. Nu kon ze weer naar de kerk. Ze hield ervan om naar de kerk te gaan. Ze hield ervan God te aanbidden want ze wist dat God voor het Siberische Joepikvolk zorgt.

Op zekere dag ging de man dood en oma Harriette vroeg zich af of de kerk weer zou sluiten. Maar de vrouw van de man, Elouise, besloot te blijven en de kerk open te houden. Er ging weer een aantal jaren voorbij en Elouisa kreeg wat gezondheidsproblemen. Ze moest terugvliegen naar Noord-Carolina om behandeld te worden door een dokter. De kerk ging dicht. Nu was er geen kerk meer in de stad.

Overgrootmoeder Harriette bidt dat de kerk weer geopend wordt. Ze bidt tot God om Elouisa of iemand anders naar Savoonga te sturen zodat ze God weer in de kerk kan aanbidden. Ze weet dat God haar gebeden hoort. Ze weet dat God altijd voor haar volk zorgt. 'God is zo machtig,' zegt ze. 'Ik vertrouw altijd op Hem.'

Bid voor Savoonga. Bid voor Alaska. Dank voor jouw collectegeld in dit kwartaal. Het helpt om de liefde van God te vertellen aan de mensen in Alaska.

‘Diep en breed’

Alaska, 2 november

Faith

Faith was pas drie jaar, maar ze wist al wat ze het liefste deed van alles in de wereld. Ze wilde naar ‘Diep en breed.’ Als ze met mama over straat liep, kwamen ze soms langs ‘Diep en breed’ in hun stad Savoonga, in Alaska. ‘Kijk,’ zei mama dan, ‘we lopen langs “Diep en breed.”’ Faith werd dan helemaal enthousiast en begon te zingen: ‘Diep en breed, diep en breed!’ Terwijl ze zong deed ze haar handen naar beneden om te laten zien hoe diep diep was. En dan deed ze armen wijd om te laten zien hoe wijd wijd was. Ze hield van ‘Diep en breed.’

Op vrijdagavond wilde Faith graag vroeg naar bed. Dan was het snel de volgende dag en kon ze naar ‘Diep en breed.’ Ze wist wanneer het bedtijd was, als mama zei: ‘De dag is er om wakker te zijn, de nacht om te slapen.’ Opa zou dan welterusten zeggen. ‘Zie jullie weer in de ochtend,’ zei hij dan. ‘Misschien maak ik wel pannenkoeken.’ Faith lachte van blijdschap. Opa’s pannenkoeken waren haar favoriete ontbijt.

Ze kroop om tien uur in de avond in bed, maar het was een beetje moeilijk om in slaap te vallen omdat haar oudere zus nog wakker was. Die ging pas rond middernacht naar bed. Veel mensen in Savoonga gaan laat naar bed en staan ook laat op. Meestal werd Faith rond negen uur wakker op sabbatochtend. Dan rende ze naar de keuken om te kijken of opa pannenkoeken bakte. Dat deed hij altijd. Faith legde dan de borden op tafel voor het ontbijt. Opa zei dan: ‘Pak de Maple siroop en de boter maar vast.’ Dan ging ze met opa en oma zitten om te bidden. Eerst baden ze allemaal hardop en zeiden: ‘God is goed, God is groot.’ En dan bad opa voor het eten: ‘Geef ons gezondheid, kracht en nederigheid,’ zei hij. Faith hield van de eerste hap van de pannenkoek. Het was zo lekker. Opa maakte zijn pannenkoeken met liefde en daarom smaakten ze magisch.

Om twee uur in de middag moest Faith bij ‘Diep en breed’ zijn. Dan begon het programma. Het was altijd in de middag omdat zoveel mensen laat naar bed gingen en ’s ochtends eerst uitsliepen. Als het tegen twee uur was, klom Faith bij mama op de vierwieler. Iedereen in de stad liep, of reed op een vierwieler. Op sabbat reden papa en mama naar ‘Diep en breed.’ Bij aankomst werd Faith door een vriendelijke vrouw verwelkomd. Zij was geen oorspronkelijke bewoner van Alaska, zoals Faith en haar familie. Iedereen noemde de vrouw bij haar voornaam, Elouise. Ze was naar de stad verhuisd vanuit Noord-Carolina om iedere sabbat les te geven bij ‘Diep en breed.’

‘Diep en breed’ begon met zingen. Elouise leidde Faith en de andere kinderen bij het zingen van liedjes over Jezus. Faith keek altijd uit naar één lied in het bijzonder. Jaa, het was zover. Elouise zei: ‘Nu gaan we ‘Diep en breed’ zingen.’ Faith klapte dan van blijdschap in haar handen. Ze zong het lied vol overtuiging. Ze deed haar handen naar beneden in de diepte en vervolgens wijd in de breedte. Ze hield van ‘Diep en breed.’ Daarna bad Elouise en vertelde ze de kinderen een Bijbelverhaal. Na het verhaal mochten de kinderen werkjes maken en Elouise gaf ze dan een snack of een stuk fruit. Elouise hield veel van appels en sinaasappels. Dat fruit was altijd heel speciaal omdat het niet in Alaska groeide. Het moest van ver weg ingevlogen worden.

Na ongeveer een uur was ‘Diep en breed’ afgelopen en was het weer tijd om naar huis te gaan. ‘Vond je de sabbatschool leuk,’ vroeg mama altijd? Faith knikte altijd ‘Ja.’ ‘Ik hou van ‘Diep en breed,’ zei ze dan.

Faith is nu zestien jaar en ze houdt nog steeds van de sabbatschool. Daar leerde ze haar favoriete lied, ‘Diep en breed.’ In de sabbatschool leerde ze over haar beste vriend, Jezus. Niet zo lang geleden gaf Faith haar hart aan Jezus en werd ze gedoopt bij ‘Diep en breed,’ de adventkerk in Savoonga.

Dank je voor je collectegeld op de dertiende sabbat van dit kwartaal. Het helpt mee om Gods 'Diep en breed' liefde te verspreiden onder de mensen in Alaska. Een deel van het geld gaat naar een project van de Seventh-day Adventist church in Bethel, Alaska.

Vol heimwee maar niet alleen

Alaska, 9 november

Olivya

Olivya ging voor de eerste keer naar een zomerkamp in Alaska toen ze elf jaar was. Ze woonde ver bij Kamp Polaris vandaan en op de eerste dag van het kamp had ze al heimwee. Ze miste haar hond, Callie. 'Ik wil naar huis,' zei ze tegen papa, toen hij haar bij het kamp afzette. 'Het komt wel goed,' antwoordde hij met een glimlach. Toen ging hij weg en Olivya moest het nu een hele week zonder haar hond doen.

Het was een regenachtige middag. Het regent heel vaak in de zomers van Alaska. Olivya probeerde droog te blijven. Die avond aten de kinderen met elkaar en was er een wijding in het hoofdgebouw. Daarna volgde Olivya zeven andere meisjes en hun kampbegeleider, Miss Joelle, naar hun slaapplek. Vanaf dat moment begon het interessant te worden. Miss Joelle opende haar Bijbel en las een verhaal voor over geduld. De meisjes luisterden vanaf hun stapelbedden of zittend op de vloer. De begeleidster vroeg of de meisjes ook gebedsverzoeken hadden. Olivya's hand schoot de lucht in. 'Bid alstublieft dat ik geen heimwee krijg en dat het thuis goed gaat met mijn hond,' zei ze. Andere meisjes wilden bidden voor hun ouders en familie. Sommigen wilden voor zichzelf bidden. Ze hadden thuis vrienden die drugs gebruikten en daar wilden ze niet bij betrokken raken.

Miss Joelle vroeg of er misschien iemand was die wilde bidden. Twee meisjes staken hun hand op. 'Vandaag was een hele fijne dag,' bad één van de meisjes. 'Help ons om lekker te slapen. Amen.' Het gebed van het tweede meisje was ook kort. Ze vond de regenachtige middag niet zo leuk. 'Geef ons alstublieft een beetje zon,' bad ze. Miss Joelle sprak ook een kort gebed uit. 'Dank U voor de goede dag,' zei ze. 'Geef ons morgen ook een goede dag. We bidden ook om mooi weer.'

De meisjes kropen in bed en Miss Joelle kwam langs om hen in te stoppen. Toen ze bij Olivya kwam vroeg ze: 'Hey Olivya, kan ik misschien voor je bidden?' 'Ja, graag,' zei Olivya. Miss Joelle bad en zei: 'Lieve God, dank U voor Olivya. Dank dat ze in mijn groep zit, dat we naar het kamp gekomen zijn en dat we vandaag een goede dag hadden. Help haar om lekker te slapen en morgen ook weer een goede dag te hebben. Amen.' En toen ging ze door naar het volgende meisje.

Olivya voelde zich heel erg geliefd. Ze had zich verdrietig en alleen gevoeld, zo ver van huis en van haar hond. Maar zag Gods liefde schijnen door de vriendelijke woorden en daden van de begeleidster. Uiteindelijk vielen alle meisjes in slaap. Behalve Olivya.

In de donkere kamer dacht ze terug aan haar eerste dag op het kamp. Het was helemaal niet erg geweest. Ze vroeg zich af hoe het de volgende dag zou zijn. Zou het regenachtig zijn of zonnig? Wat zouden ze eten als ontbijt? Ze hield van het ontbijt, vooral als er eieren bij zaten. Maar ze hield ook van burrito's en pannenkoeken. Welke spellen zouden zij en de andere meisjes spelen na het ontbijt? Zou ze nieuwe vrienden maken om mee te praten? Met al die dingen in haar gedachten viel Olivya uiteindelijk toch in slaap.

Het werd een geweldige week op Kamp Polaris. Voor ze het wist was de week voorbij en was ze weer thuis bij papa en haar hond Callie. Olivya vond het kamp zo leuk dat ze het jaar daarna weer ging en het jaar daarna ook.

Nu is Olivya zeventien jaar en werkt ze zelf als begeleider op Kamp Polaris. Ze gaat naar de bedden van de meisjes als het bedtijd is en bidt voor ze en houdt van ze, net zoals haar begeleidster deed toen ze elf jaar was. Ze wil dat alle kinderen weten hoeveel God van hen houdt.

Een deel van een eerdere dertiende sabbatcollecte ging naar Kamp Polaris om nieuwe gebouwen en toiletten en douches te bouwen. Olivya en de kinderen op Kamp Polaris zijn dankbaar aan alle kinderen en volwassenen die geld gaven voor die dertiende sabbat. Jij kan dit kwartaal ook helpen door geld te geven voor de kinderen in Alaska. Dit kwartaal wordt het onder andere besteed voor een speciaal project in Bethel. Alvast bedankt voor jouw donatie op 28 december.

Een dag op het kamp

Alaska, 16 november

Kingston

Het zomerkamp was een groot avontuur voor Kingston. Hij is een oorspronkelijke bewoner van Alaska, uit het dorp Togiak. Toen hij naar Kamp Polaris ging moest hij eerst een half uur met het vliegtuig naar de stad Dillingham. Vervolgens reed hij met een auto nog dertig minuten naar het Meer Aleknagik. Daar ging hij aan boord van een motorboot en voer in een kwartier naar het zomerkamp dat aan de voet van de berg Jacknife lag.

Kingston reisde niet alleen naar Kamp Polaris. Er gingen nog tien kinderen uit Togiak mee. Kingston en de andere kinderen wisten niet veel van God. Ze gingen naar het kamp omdat ze uitgenodigd waren door een vriendelijke mevrouw uit de adventkerk die ook in Togiak woonde. Op het kamp hoorde Kingston een heleboel over God. Iedere ochtend hadden de jongens en meisjes vrije tijd voor het ontbijt om in de Bijbel te lezen en te bidden. Om beurten dankten de kinderen God voor het voedsel bij het ontbijt, de lunch en het avondeten. Iedere ochtend en avond hoorden de kinderen verhalen over God bij de wijdingen in het hoofdgebouw van het kamp. En bij het naar bed gaan spraken de begeleiders opnieuw over God op de slaapzalen. Kingston luisterde naar wat de volwassenen zeiden over God. Hij luisterde ook naar wat de anderen kinderen zeiden over God. Zelf zei hij niet veel. Hij nam vooral informatie op in zijn hoofd.

Iedere dag werden de kinderen in groepen verdeeld op het kamp en namen dan deel aan allerlei activiteiten. Op een dag was Kingston met een groep kinderen die leerden over overleven in de wildernis. Alaska is enorm groot en er is heel veel wildernis. Het was dan ook belangrijk te weten hoe je daar overleeft. Kingston luisterde naar meneer Sam, die liet zien hoe je buiten een vuur kunt maken. De kinderen keken en hielpen mee, maar Kingston verveelde zich een beetje. Hij wist allang hoe je buiten vuur moest maken, dat had hij al geleerd toen hij zes jaar was.

Meneer Sam maakte geen eten op het vuur. Maar terwijl het vuur knisperde en brandde dacht Kingston eraan hoe ze thuis hamburgers, hotdogs en vlees van wilde dieren roosterden op het vuur. Op dat moment zag hij een bruine grondeekhoorn. Grondeekhoorns lijken op andere eekhoorns maar in plaats van in bomen leven ze in een hol in de grond. Kingston zag een grondeekhoorn die van het ene hol naar het andere rende. Iemand anders zag de eekhoorn ook en riep uit: 'O, kijk eens hoe lief.' Kingston keek verbaasd op. Langzaam schudde hij zijn hoofd. 'Nee, niet lief,' zei hij ernstig. 'Lekker.' Maar niemand zou grondeekhoorn eten bij de lunch op het kamp. Mocht Kingston al teleurgesteld zijn, dan liet hij dat niet merken. Hij at samen met de andere kinderen gebakken aardappelen, bruine bonen, macaroni met kaas en knoflookbrood.

Na het eten deed Kingston snel zijn taken en had toen een paar minuten om te ontspannen op het strand. Hij pakte een platte steen en liet die over het water stuiteren. *Eén, twee, drie, vier, vijf* keer stuiteren. En toen *Plons*. De steen verdween onder water. Andere kinderen zagen hoe Kingston stenen over het water liet stuiteren en kwamen erbij om het ook te proberen. *Eén, twee Plons*. Niemand kon de steen vaker laten stuiteren dan Kingston. Het lukte hem nog een paar stenen te gooien voordat ze teruggeroepen werden voor de volgende activiteit. Ze gingen zwemmen. 'Jaa,' riepen sommige kinderen blij. Kingston zei niets. Hij luisterde alleen maar.

Na een week was Kamp Polaris weer voorbij en veel te snel moest Kingston alweer naar huis. Hij had veel om over na te denken. Misschien zou hij zijn leven wel in dienst van God stellen.

Bid voor alle kinderen van Kamp Polaris, dat ze mogen besluiten hun hart aan God te geven. Een deel van een eerdere collecte is gebruikt om het kampterrein van Polaris te verbeteren. Jij kan ook de kinderen in Alaska helpen door dit kwartaal geld te geven bij de collecte op 28 december.

Tikkertje, klimmen en God

Alaska, 23 november

Kesia

De tienjarige Kesia hield van de zomer in haar geboortedorp Togiak in Alaska. Er was dan geen school, dus ze kon de hele dag buitenspele. Ze vond het heerlijk om met haar vriendinnen buiten te spelen. Ze speelden tikkertje, verstopperje en klommen overal op. Maar toen kwam Josephine met een uitnodiging. Josephine was een vriendelijke, jonge vrouw waar alle kinderen – ook Kesia – erg van hielden. Josephine vroeg: ‘Zouden jullie het leuk vinden om naar een Bijbelkamp te gaan?’ Kesia had nog nooit van een Bijbelkamp gehoord en ze vroeg dan ook wat dat was. Josephine zei dat het een andere naam was voor de vakantiebijbelschool en dat het heel leuk was.

Kesia wilde Josephine niet teleurstellen, maar ze had geen zin om te gaan. Het was zomer en ze wilde buiten blijven spelen met tikkertje en verstopperje en op dingen klimmen. Dus Kesia ging niet naar het kamp. Maar haar oudere broer en zus gingen wel en die vonden het heel leuk. De zus van Kesia zei: ‘Ik dacht ook dat het saai zou zijn, maar het is echt leuk.’ Haar broer zei: ‘Ze doen allerlei leuke spellen en het eten is heerlijk.’ Kesia luisterde en dacht bij zichzelf: ‘Hmmm, ik wil ook plezier maken.’ Ze besloot met haar broer en zus naar het kamp te gaan. Daar hoorde ze van alles over God. Ze leerde dat God rustte op de zevende dag van de scheppingsweek en dat Hij ook aan de mensen vraagt om op die dag te rusten. Ze was blij dat ze meer over God te weten kwam.

Na het kamp vroeg Josephine of Kesia met haar naar de kerk wilde gaan. Kesia wilde haar niet teleurstellen, maar ze had geen zin om te gaan. Het was nog steeds zomer en ze wilde buiten spelen om tikkertje en verstopperje te doen en op dingen te klimmen. Maar toen vertelde Josephine aan de moeder van Kesia over naar de kerk gaan op sabbat. Mama zei tegen Kesia: ‘Dat is een goed idee. Ik zou het fijn vinden als je op sabbat naar de kerk gaat.’ Toen vroegen ook Kesia’s broer en zus of ze mee naar de kerk wilde gaan. Zij gingen sinds het kamp al naar de kerk. Voor Kesia leek het alsof iedereen wilde dat ze op sabbat naar de kerk zou gaan, dus ging ze maar mee. In de kerk hoorde ze nog meer over God en ze was blij dat ze God steeds beter leerde kennen.

De volgende zomer, toen Kesia inmiddels elf jaar was, vertelde Josephine haar over een zomerkamp waar kinderen genoten van heerlijk eten, nieuwe vrienden maakten en nog meer over God leerden. ‘Zou je ook willen gaan,’ vroeg Josephine? Deze keer hoefde Kesia er niet lang over na te denken. Het was zomer en op het kamp kon ze tikkertje en verstopperje spelen en op dingen klimmen. Ze wilde ook graag meer leren over God.

In het begin leerde Kesia niet veel over God op Kamp Polaris. Ze was veel te druk met genieten van het eten en nieuwe vrienden krijgen. Ze was heel blij dat Josephine een kampeider was. Naarmate het kamp vorderde leerde Kesia steeds meer over God als ze de liedjes zong en in de ochtend en de avond naar de wijdingen luisterde. Voor ze het wist was de week al voorbij en paktten de kinderen hun spullen in om naar huis te gaan. Kesia vond het jammer dat ze afscheid moest nemen van haar nieuwe vrienden en vriendinnen. Maar toen had iemand het erover dat ze volgend jaar terug konden komen naar het kamp. Kesia dacht: ‘Volgend jaar. Ik wist niet dat er volgend jaar weer een kamp zou zijn.’

De volgende zomer ging ze weer naar het kamp en sinds die tijd ging ze ieder jaar. Toen Kesia zestien jaar was, werd ze zelf assistent kampeider. Ze mocht de andere kampeiders helpen bij het werken met kinderen. Kesia zei dat het moeilijk was zich als een volwassen kampeider te gedragen. ‘Ik ben eraan gewend hier als kind te zijn,’ zei ze. ‘Maar nu probeer ik een leider te zijn.’

Een deel van de collecte van een eerdere dertiende sabbat is gebruikt om nieuwe slaapzalen en toiletten en douches te bouwen op Kamp Polaris. Kesia en de kinderen op het kamp zijn dankbaar dat

mensen geld gegeven hebben om dit mogelijk te maken. Jij kan ook de kinderen van Alaska helpen bij de collecte op de dertiende sabbat van dit kwartaal.

Een vermiste kampeerder

Alaska, 30 november

Adiv

Dit is het verhaal van een kampeider die een jongen kwijtraakte.

Liam was zeven jaar en rende de hele dag rond op het zomerkamp van de Adventkerk in Alaska. 's Avonds was het moeilijk hem in bed te krijgen. Overdag wisten ze regelmatig niet waar hij was en halverwege de week ging Liam ervandoor. De problemen begonnen toen de kampeider van Liam, Adiv, hem erop wees dat hij niet zomaar weg kon gaan zonder te vertellen waar hij heenging. 'Wat doe je hier,' vroeg Adiv toen hij Liam vond? 'Je moet wel vertellen waar je heengaat, want als we je kwijtraaken hebben we een probleem.' Liam rende gewoon weg terwijl Adiv tegen hem sprak.

Adiv en andere kampeiders zochten en zochten naar Liam, maar ze konden hem nergens vinden. Adiv bad. Geen Liam. Adiv ging naar de hoofdleiding van het kamp. 'Ik kan dit kind niet vinden,' zei hij. 'Ik heb geen idee waar hij naartoe is.' Ongeveer 45 minuten later kwam Liam tevoorschijn uit de bosjes en hij had een brede lach op zijn gezicht. Maar Adiv lachte niet. 'Dit kan je echt niet doen,' zei hij. 'Wat is er dan aan de hand,' vroeg de jongen? 'Je kan niet zomaar weglopen,' zei Adiv. 'Dat is echt niet in orde.' Liam lachte niet meer. Hij hield er niet van als iemand hem een standje gaf. Terwijl Adiv wegliep, rende Liam weer weg. Maar deze keer wist Adiv waar hij naartoe ging. Hij en een andere kampeider gingen de bosjes in en ze zagen Liam in een boom klimmen. Onderaan de boom riep de andere kampeider, Jacob, naar Liam: 'Kom alsjeblieft naar beneden, dan kunnen we praten.' Liam keek van boven in de boom naar beneden.

'Ik haat Adiv,' zei Liam. 'Ik wil dat hij dood is.' De woorden van de jongen deden Adiv pijn, maar hij was vastbesloten Gods liefde aan de jongen te tonen. 'Ik hou van je,' riep hij naar boven. 'Kan me niet schelen,' riep Liam. 'Ik haat je.' 'Dat is niet erg,' zei Adiv. 'Ik hou van jou. Ik wil niet dat je jezelf pijn doet. Kom alsjeblieft naar beneden.' Jacob vroeg de jongen ook om naar beneden te komen. Maar Liam weigerde. 'Het maakt me niks uit als ik mezelf pijn doe of als ik doodga,' zei hij. Toen Adiv dat hoorde voelde hij zich vreselijk naar. Hij bedacht dat Liam waarschijnlijk een zwaar leven had thuis. Maar de jongen was pas zeven. En nu interesseerde het hem allemaal al niet meer. Opnieuw vroeg Adiv aan de jongen om naar beneden te komen, maar hij gaf niet toe.

Adiv en Jacob wachtten en wachtten, het leek wel eeuwig te duren. Uiteindelijk kwam Liam langzaam uit de boom geklommen. Toen Liam beneden was, zei Adiv tegen hem dat hij de rest van de dag bij hem moest blijven. Hij wilde dat Liam wist dat hij hem niet meer vertrouwde en hij wilde niet dat hij opnieuw weg zou lopen.

Die avond, voor de wijding had Adiv een goed gesprek met Liam. 'Het deed me pijn toen je zei dat je me haat,' zei hij. 'Ik wil dat je dat weet, niet om jou een slecht gevoel te geven, maar omdat je moet weten dat jouw woorden mij pijn gedaan hebben. Begrijp je dat?' Liam keek naar de grond. 'Ik begrijp het,' zei hij. 'Het is mijn taak om jou bekend te maken met Christus en ervoor te zorgen dat je veilig en beschermd bent,' zei Adiv. 'Je hoeft me niet aardig te vinden.'

De rest van de week verliep goed. Liam bracht veel tijd met Adiv door. Als Adiv zijn lunch at, zat Liam naast hem. Als hij zich warmde bij het vuur, zat Liam er ook. Adiv weet niet wat er nu met Liam gaat gebeuren. Ook al raakte hij de jongen kwijt op het kamp, hij hoopt dat Liam door het kamp Jezus leert kennen.

De Adventkerk heeft elk jaar acht zomerkampen in Alaska. Eén van die kampen, Polaris, bij de stad Dillingham, ontving in 2015 een deel van de dertiende sabbatcollecte om nieuwe gebouwen en toiletten en douches te bouwen. Een deel van het geld van dit kwartaal wordt gebruikt om Gods liefde te verspreiden in Bethel, Alaska.

Mysterieus licht

Alaska, 7 december

De boot van kamp Polaris

Op een zomeravond maakten zes mensen met spoed de overtocht naar het ziekenhuis in Dillingham, Alaska. Om het ziekenhuis vanaf Kamp Polaris te bereiken moesten het zieke kind en vijf volwassenen vijftien minuten met de boot en toen nog een half uur in de auto. Toen het kind eenmaal veilig in het ziekenhuis was, keerden de vijf volwassenen terug naar de boot op het meer. Het was ongeveer twee uur in de ochtend. De lucht was pikzwart en het water was rustig. Ze zagen bijna niets.

De boot had navigatie-apparatuur aan boord waarmee in het donker gevaren kon worden. Maar deze nacht was er één belangrijk onderdeel dat niet werkte. De sonar, die de diepte van het water meet, was stuk. Dit was een ernstig probleem aangezien het meer een aantal ondiepe stukken kende. Als de boot op een zandbank of een rots voer, kon die vast komen te zitten, of, erger nog, zinken.

Niemand van de volwassenen wilde de hele nacht voor de kust blijven liggen en op de boot slapen. Ze wilden graag terug naar het kamp en in hun warme slaapzak kruipen. 'Oké, laten we gaan,' zei degene die de boot bestuurde. Hij startte de motor. Pruttel, pruttel, vroeeemm. Met een gebed voor een veilige overtocht voeren ze weg. Vroooooooooooooommmmm! De boot scheerde met gemak over het water. Het begin was makkelijk. Geen eilanden of andere obstakels in de buurt. Maar het was donker. De mensen in de boot bleven bidden onderweg naar het kamp.

Uiteindelijk verschenen er twee eilanden op het navigatiescherm. De eilanden lagen precies voor de kustlijn van het kamp. De kapitein stuurde de boot tussen de eilanden door en minderde vaart. Vroeeemm, pruttel, pruttel. De motor kwam tot rust en ging van een brulgeluid naar een rustig gepruttel. De kapitein maakte zich zorgen. 'Ik zie niets,' zei hij. 'Ik wil niet de aanlegsteiger rammen. Wat moet ik doen?' Toen maakte iedereen zich zorgen. Alle lichten op het kamp waren uit want iedereen sliep. Niemand op de boot kon het kamp zien in het donker. Iemand had een idee en zei: 'Vaar heel langzaam vooruit.' Heel langzaam voeren ze richting het kamp. Pruttel, pruttel, pruttel.

Plotseling scheen er midden in het kamp een helder licht. Het scheen met schitterende stralen over het kamp. De volwassenen zagen de slaapzalen van de jongens. Ze zagen de slaapzalen van de meisjes. Ze zagen het hoofdgebouw, de douches en toiletten. Het belangrijkste van alles was dat ze de aanlegsteiger zagen en de kustlijn. De kapitein voer de boot naar de kust. Iedereen sprong uit de boot. Het voelde goed om weer vaste grond onder de voeten te hebben. De volwassenen keken waar het licht vandaan kwam. Ze wilden graag de persoon bedanken die het aangedaan had. Maar het licht ging uit en het was weer donker in het kamp.

De volwassenen besloten naar bed te gaan en de persoon in de ochtend te bedanken. Na zonsopgang probeerden ze de persoon te vinden die het licht aangedaan had. De kapitein wist zeker dat het de leider van het kamp geweest moest zijn. 'Bedankt dat je het licht aangedaan hebt,' zei hij. 'We hadden nooit kunnen aanleggen in het donker.' Maar de leider van het kamp zei dat hij het niet geweest was. 'Welk licht,' zei hij? 'Ik heb geen lamp aangedaan. Ik sliep. Ik wist niet eens dat jullie eraan kwamen.' Niemand op het kamp had het licht aangedaan. De mensen van de boot geloven dat er maar één mogelijkheid is. Een engel van God liet een helder licht schijnen die nacht. Op die manier wisten ze waar ze heen moesten.

Kamp Polaris is het enige adventistische zomerkamp in Alaska dat speciaal is bedoeld voor kinderen van de oorspronkelijke bevolking. Een deel van de dertiende sabbatcollecte in 2015 is gebruikt om het kamp te verbeteren met nieuwe douches en toiletten. Dit kwartaal wordt een deel van het geld gebruikt

voor kinderen in Bethel, ook in Alaska. Ook die kinderen moeten het licht van Gods Woord zien en horen. Jezus is de weg naar echt geluk. Dank je voor een gulle gift op 28 december.

Een veranderd hart

Alaska, 14 december

Isaac

De vakantiebijbelschool was een spannende tijd voor de kinderen in Bethel, Alaska. Het betekende dat ze prachtige verhalen uit de Bijbel hoorden. Ze zongen mooie liederen met elkaar. Ze aten heerlijk eten met z'n allen. Het betekende ook nieuwe vrienden leren kennen die van allerlei plekken kwamen speciaal voor de vakantiebijbelschool. Sommigen kwamen met het vliegtuig of met de boot om bij het kamp te kunnen zijn.

Er waren ongeveer vijfendertig kinderen van allerlei plaatsen die samenkwamen bij de adventkerk voor de vakantiebijbelschool. Nelson was één van die kinderen. Eigenlijk wist hij niet goed wat hij ervan moest denken. Hij dacht vaak anders over dingen en hoe ze gedaan moesten worden. Hij snapte niet zo goed waarom de volwassenen zo enthousiast waren over God en hij zou graag een aantal activiteiten op een andere manier doen. Toch had hij een belangrijke reden om naar de vakantiebijbelschool te komen. Zijn vrienden waren er en hij wilde het plezier niet missen.

Nelson was pas negen jaar, maar hij misdroeg zich tijdens de vakantiebijbelschool. Hij stal een pet van iemand, prikte andere kinderen en behandelde de volwassenen op een onbeleefde manier. Er was ook een vriendelijke tiener op de vakantiebijbelschool, Isaac. Isaac was zestien jaar en hielp de volwassenen bij het leiding geven. Hij vertelde Nelson op een vriendelijke manier dat zijn gedrag niet goed was. 'Je kan meedoen met de vakantiebijbelschool en plezier maken, maar je moet je ook netjes gedragen,' zei Isaac. 'Anders moeten we je naar huis sturen.' 'Nelson was niet blij met wat hij hoorde,' maar ging toch akkoord. 'Oké, ik zal met gedragen,' zei hij. Maar dat deed hij niet.

Uiteindelijk werd hij apart genomen door een andere volwassene, Logan. 'Nelson, wat jij doet is niet netjes,' zei hij. 'Maar je krijgt nog één kans omdat je graag bij de vakantiebijbelschool wilt zijn. Je moet wel beloven dat je je vanaf nu zult gedragen.' Maar Nelson ging niet akkoord. 'Ik wil hier niet zijn,' zei hij boos. 'Ik ga weg.' Hij stampte de kerk uit en reed woedend weg op zijn fiets. Iedereen dacht dat Nelson niet meer terug zou komen. Maar de volgende dag verscheen hij weer, precies op het moment dat Isaac en Logan snacks uitdeelden.

'Waarom ben je teruggekomen Nelson,' vroeg Isaac? 'Thuis zijn was saai,' zei hij. 'Ik wil bij mijn vrienden zijn. Mag ik terugkomen?' 'Beloof je dat je je netjes zult gedragen en vriendelijk bent voor iedereen?' vroeg Logan. Nelson dacht er even over na. 'Goed,' zei hij, 'maar dat is wel saai.' 'Mag ik ook iets anders doen?' 'Je kan naar huis gaan als je wilt,' antwoordde Logan. Nelson wilde niet naar huis. 'Nee, ik blijf,' zei hij. Isaac gaf hem een pakje crackers. Maar in plaats van zelf de crackers op te eten, deelde Nelson ze met een meisje dat niets had. Isaac was verbaasd. 'Waarom deed je dat,' vroeg hij? 'Ik wil laten zien dat ik graag hier ben,' zei Nelson.

Vanaf dat moment begon Nelson te veranderen. Hij stopte met het prikken van andere kinderen en hij behandelde de volwassenen met respect. Aan het einde van de vakantiebijbelschool nam Isaac afscheid van de kinderen door hun high-fives te geven. Maar Nelson wilde meer. Hij gaf Isaac een omhelzing. Toen Isaac wegging, fietste Nelson naar het vliegveld om hem uit te zwaaien. God gaf Nelson een nieuw hart en Isaac hoopt dat hij dat nooit zal vergeten.

Een deel van de collecte op de dertiende sabbat van dit kwartaal wordt gebruikt om meer kinderen zoals Nelson over Jezus te vertellen in Alaska. De vakantiebijbelschool in Bethel zal blij zijn met jouw collectegeld. Alvast bedankt.

Een heel groot gebedsverzoek

Alaska, 21 december

Caleb

Als jij bidt tot God, vraag je dan weleens om iets heel groots? Vraag je weleens om iets dat haast onmogelijk lijkt?

Iemand bad voor een ziek familielid. Iemand anders bad voor een persoonlijk probleem. En toen zei Joy, die de bijeenkomst leidde, dat ze een heel, heel groot gebedsverzoek had. Het verzoek kwam van een moeder met één kind en ze was in verwachting van een tweede kind. Maar de moeder zou niet in staat zijn om voor dit tweede kind te zorgen. ‘Ze vraagt om een vader en moeder die haar baby kunnen adopteren na de geboorte,’ zei ze. Twee mensen bij de bijeenkomst keken elkaar meteen aan. Ze zeiden meteen: ‘Joy, kunnen we straks even met je praten?’ Het was een getrouwd stel, Frank en Robin. Ze hadden geen kinderen, maar verlangden daar wel erg naar.

Na de bijeenkomst praatten Frank en Robin met Joy. ‘Wij willen de baby graag adopteren,’ zeiden ze. Joy beloofde dat ze de gegevens van Frank en Robin aan de moeder zou geven. Ze waarschuwde echter dat nog twee andere stellen belangstelling hadden voor de adoptie. Frank en Robin baden en Joy bad ook. De mensen van de kerk deden ook mee in gebed. Joy vertelde de moeder over Frank en Robin en een paar dagen later belde de moeder hen op. Na het gesprek wilde de moeder Frank en Robin graag ontmoeten. Ze spraken af dat ze die avond in een restaurant verder zouden praten.

Iedereen ging weer in gebed, Frank en Robin, Joy en de mensen van de kerk. De volgende dag belde de moeder. Ze zei dat ze op zoek was naar een speciaal soort ouders voor haar kind. Ze wilde dat de ouders getrouwd waren, dat ze allebei werkten en dat er geen andere kinderen waren. Frank en Robin waren getrouwd, werkten allebei in de verpleging en hadden geen kinderen. De moeder besloot dat Frank en Robin de beste ouders voor haar kind zouden zijn. Wat waren ze blij. God had hun grote, grote gebedsverzoek beantwoord.

De laatste stap was het moeilijkst. De moeder behoorde tot de oorspronkelijke bevolking van Alaska en de leiders van haar stam moesten akkoord gaan met de adoptie. In Alaska staat in de wet dat kinderen van de oorspronkelijke bevolking alleen geadopteerd mogen worden door andere oorspronkelijke bewoners. Maar Frank en Robin kwamen niet oorspronkelijk uit Alaska. Zij waren naar Bethel verhuisd om in de verpleging te werken. Ze hoopten dat ze een baby konden adopteren daar, maar toen ze van de wet hoorden hadden ze de hoop opgegeven. Nu konden ze misschien toch een baby adopteren als de leiders akkoord gingen. Frank, Robin, Joy en de kerkleden baden weer tot God.

Toen de moeder de leiders in Alaska vertelde dat Frank en Robin de ouders voor haar kind zouden zijn, gingen ze onmiddellijk akkoord. ‘Als dat jouw wens is, zijn wij het ermee eens,’ zeiden ze. Frank en Robin waren superblij. Hun grote gebedsverzoek was beantwoord. Robin was erbij toen baby Caleb geboren werd en ze nam hem vanuit het ziekenhuis mee naar huis. Na vijf maanden was de adoptie officieel. Frank was nu officieel de vader van Caleb en Robin zijn moeder.

Inmiddels is Caleb een energieke jongen van negen jaar. Hij houdt van zijn ouders, van God en van de kerk waar God het grote gebedsverzoek verhoorde.

Een deel van onze dertiende sabbatcollecte wordt gebruikt om Gods liefde te verspreiden via de kerk in Bethel, Alaska, waar ook Caleb en zijn ouders bij horen. Dank je voor een gulle gift volgende week sabbat.

13de Sabbat: Een geweldig avontuur in Alaska

Alaska, 28 december

Matrona

Matrona was opgewonden over het grote sabbatavontuur. Ze ging per boot van haar huis in Bethel, Alaska, naar een dorp met oorspronkelijke bewoners van Alaska, waar ze een presentatie zou geven aan de kinderen. Ze was er zeker van dat dit een hele leuke sabbat ging worden. Toen Matrona aan boord van de boot ging met haar moeder en vier vrienden van de adventkerk in Bethel, regende het. Het was negen uur in de ochtend en ze hoopten drie uur later aan te komen in het dorp op de Yukon Kuskokwim Delta. Maar de dingen gingen niet volgens plan. Na een half uur varen kwam de boot vast te zitten op een zandbak van een grote rivier.

Matrona en de anderen deden wat ze konden om de boot weer drijvend te krijgen. Ze stapten uit de boot op de zandbank en probeerden de boot terug het water op te duwen. De boot bleef vastzitten. De probeerden de boot het water in te trekken, maar het lukte niet. Ze stapten weer in de boot en begonnen ermee te wiebelen, in de hoop dat hij los zou komen, maar dat gebeurde niet. Het was alsof ze gestrand waren op een klein eiland.

Er ging een uur voorbij. Matrona en de anderen zongen liederen. Ze zaten midden op die grote rivier, dus niemand kon hen horen. Ze zongen liedjes als 'In His Time' en 'Over the Sea' zo hard als ze konden. Matrona werd moe van al dat zingen en begon selfies te maken en foto's van de boot en de omgeving met mama's telefoon.

Het was al twee uur later. Matrona kreeg een beetje honger. Ze hadden boterhammen meegenomen voor de lunch. Matrona hield van tonijnsandwiches met kikkererwten en uien op volkorenbrood. Als toetje at ze brood dat belegd was met de bloem 'Wilgenroosje.' Dat is een roze bloem met een bijzondere smaak. Zoet en zuur, bloemig en fruitig. Het smaakt naar een mix van aardbeien en abrikozen.

Na de maaltijd raakte Matrona een beetje ontmoedigd. Hun groep had speciale toestemming ontvangen van de leiders van de oorspronkelijke bevolkingsgroep in Alaska om de kinderen het programma te brengen in het dorpshuis. Het was een lang en ingewikkeld proces geweest. En nu zaten ze vast op een zandbank en kon het niet doorgaan. 'We hebben dat hele proces doorlopen en nu zitten we hier vast,' zei ze tegen haar moeder. Mama pakte haar mobiele telefoon en belde met de vrouw in het dorp die had geholpen bij de organisatie van het programma. 'We zitten vast op een zandbank,' zei ze. 'Ik vind het vreselijk dat dat gebeurt,' antwoordde de vrouw. Ze zei dat het programma door kon gaan als ze voor vijf uur in het dorp waren. Daarna zouden de kinderen druk zijn met allerlei andere dingen.

Er waren nu al drie uren voorbij sinds Matrona en de anderen met de boot bij Bethel waren vertrokken. De vloed kwam op en het water steeg. Plotseling kwam de boot los van de zandbank. Ze konden weer varen! Matrona luisterde naar de volwassenen terwijl die overlegden wat ze moesten doen. Het was nog twee uur varen naar het dorp. Matrona vroeg zich af of het wel de moeite waard was. De volwassenen zeiden dat ze wilden gaan. 'Laten we zien hoe het loopt,' zei iemand. 'We gaan het in ieder geval proberen.'

De boot kwam precies om vijf uur bij het dorp aan. Matrona en de anderen gingen naar het dorpshuis om het kinderprogramma voor te bereiden. Vervolgens kondigden ze het programma aan via de luidsprekers van het dorp. 'We zijn hier voor het aangekondigde programma,' zei mama. 'Sorry dat we zo laat zijn. Het programma duurt een uur. Kom allemaal hierheen alsjeblieft.' Er kwamen meer dan vijftig kinderen en de zaal was helemaal vol.

Matrona en de anderen stelden zichzelf voor aan de kinderen. Iedereen zong vrolijke liedjes over Jezus. Matrona bediende een projector die de woorden van de liedjes op een scherm toonde zodat de kinderen mee konden zingen. Daarna vertelde mama een kort verhaal over Jezus en deden de kinderen wat leuke werkjes met klei en poppen. Ten slotte hielp Matrona met het uitdelen van wat lekkernijen. De kinderen waren heel blij met het verse fruit: rode appels, groene kiwi's, gele perziken, oranje sinaasappels en paarse druiven. Nergens in de omgeving van het dorp groeide fruit, dus dit was heel bijzonder voor de kinderen. Nadat het programma beëindigd was klom Matrona weer in de boot. Ze was moe maar ook heel blij. Het was een groot sabbatavontuur geweest en ze kon niet wachten om het nog een keer te doen.

Een deel van de collecte van vandaag wordt gebruikt om de liefde van God te verspreiden via de kerk van Matrona, in Bethel, Alaska. Jouw geld helpt ook nog bij twee andere projecten: in St. Louis, Missouri en in Baltimore, Maryland, in de Noord-Amerikaanse Divisie. Heel erg bedankt voor jouw bijdrage.